

[Kirsten Gjoerfelt-Tarp.]

beskattes kun mandens indtægt. Jeg ser bort fra tilfælde, hvor der er tale om formue. Man kan altså for de ægteskabers vedkommende — og det er en meget stor gruppe — lige så godt sige, at man har særbeskatning af ægtefællerne. Denne gruppe af ægteskaber kan derfor ikke, som skattekommissionen gør det, bruges som argument mod særbeskatningen. Når man ser en sådan argumentation, bliver man ikke tryk. At der derimod er vanskeligheder forbundet med særbeskatning for de ægteskaber, hvor hustruen arbejder med i ægtefællernes drift, kan ikke modsiges.

Skattekommissionen anfører endvidere, at et ægtepar, hvor begge ægtefæller har selverhverv, på grund af besparelser ved fælles bolig og fælles husholdning har en større skatteevne end samme indkomst fordelt på to ikke samboende personer. Heroverfor vil jeg slutte mig til højesterets-sagfører Hartvig Jacobsens synspunkt, som det kommer til orde i hans bog om skatteretten, der udkom i 1950, og hvor han med gode grunde, som professor Hurwitz udtrykker det i sin anmeldelse af bogen i „Politiken“s kronik den 9. december 1950, angriber opretholdelsen af sambeskatningsprincippet. Jeg anmoder atter om tilladelse til et citat — det er fra professor Hurwitzs anmeldelse af Hartvig Jacobsens bog, et stykke, hvori han gengiver Hartvig Jacobsens synspunkter:

„Udgangspunktet for en bedømmelse af systemet må være en sammenligning mellem ægtefællernes økonomiske og skattemæssige stilling før og efter ægteskabets indgåelse. Udover besparelserne ved fælles husholdning er skatteevnen ikke øget. Og besparelser af denne art medfører, hvis de ikke beror på ægteskab, men på samboen uden ægteskab, ingen sambeskatning. Denne rammer derfor ægteskabet som sådant, og der kan ikke være tvivl om, at den med de skattesatser, der nu er tale om, ofte virker direkte hemmende overfor indgåelse af ægteskab. Men skattelovgivningen bør undgå en sådan virkning, ligesom den bør undgå at jage den gifte kvinde fra erhvervslivet gennem en på ægteskabet lagt forhøjet skat.“

Og Hartvig Jacobsen udtaler bl. a. i sin bog, at den måde, hvorpå gældende lov gennemfører sambeskatningen, i hvert fald ikke kan forsvares. Det er altså to kapaciteter, som angriber princippet om sambeskatning af ægtefæller og den praksis, man har.

I mange tilfælde bliver to personer, der gifter sig og flytter sammen, endda — på

grund af den progressive beskatning, der gælder i dag — dårligere økonomisk stillet, end de var før ægteskabet med hver sin husholdning.

At sambeskatningsprincippet, som det opretholdes efter skattekommissionens forslag, opfordrer til at arrangere sig uden indgåelse af ægteskab, og at denne opfordring følges i mange tilfælde, er ikke noget, der kan affærdiges med et skuldertræk. Vi kan ikke have, at lovgivningen straffer ægteskab gennem højere skat og præmierer ikke-ægteskabelige forbindelser. Det går i særlig grad ud over kvinden og børnene.

Jeg må måske tillige anføre, at en tredje fremragende jurist, nemlig professor i familienret ved Aarhus universitet, Torben Lund, også angriber den familiefjendtlige politik, som skattelovskommissionens regler om beskatning af ægtefæller er udtryk for, og hæn fremhæver den uoverensstemmelse, der er mellem skattelovskommissionens forslag på dette område og ægteskabsloven af 1925, idet ægteskabslovens retsregler bygger på ligestilling mellem ægtefællerne og betragter hver af dem som selvstændige økonomiske enheder.

Med disse eksempler har jeg villet vise den overfladiske måde, skattekommissionen har behandlet ægtefællers beskatning på, og når man så tilmed tager i betragtning, at skattekommissionen ikke alene konkluderer i sambeskatningens opretholdelse, men også i bortfald af det nugældende hustrufradrag, tør jeg nok sige, at man ikke tilstrækkeligt er gået til bunds i konsekvenserne heraf, og at det grundlag, man har arbejdet på, er utilstrækkeligt. Ingen beregninger er foretaget, intet materiale er indsamlet.

Derfor vil jeg indtrængende henstille til finansministeren så hurtigt som muligt at råde bod herpå, så rigsdagen får et forsvarligt grundlag at træffe sin afgørelse på.

Endnu et spørgsmål i forbindelse med ægtefæller og skattemyndigheder vil jeg nævne. Ved ligningslovens behandling i 1946 rejste jeg kravet om i den gældende ordning at indføre en pligt for hustruen til at medunderskrive selvangivelsen. Den daværende finansminister, den samme som den nuværende højtærede minister, var velvilligt stemt overfor tanken. I 1947 gentog det sig. Nu hed finansministeren H. C. Hansen; han havde interesse for spørgsmålets løsning og håbede, at jeg i den anledning ville opnå den sindets juleglæde, som han havde, og folketingsudvalgets ordfører meddelte også, at udvalget så med velvilje på spørgsmålet. Det var den 18. december 1947. I de senere